KÁZÁNÍ 7.neděle velikonoční /Exaudi=Vyslyš rodinná B, 29.5. 2022

<u>Lukáš 11,5-13</u>

Řekl jim: „Někdo z vás bude mít přítele, půjde k němu o půlnoci a řekne mu: ‚Příteli, půjč mi tři chleby, protože právě teď ke mně přišel přítel, který je na cestách, a já mu nemám co dát.‘ On mu zevnitř odpoví: ‚Neobtěžuj mne! Dveře jsou již zavřeny a děti jsou se mnou na lůžku. Nebudu přece vstávat, abych ti to dal.‘ Pravím vám, i když nevstane a nevyhoví mu, ač je jeho přítel, vstane pro jeho neodbytnost a dá mu vše, co potřebuje. A tak vám pravím: Proste, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno. Což je mezi vámi otec, který by dal svému synu hada, když ho prosí o rybu? Nebo by mu dal štíra, když ho prosí o vejce? Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí!“

Milé děti,

kdo z vás tady umí pořádně prosit a žadonit, když si něco přejete, když něco chcete? Podaří se vám nakonec své rodiče udolat, aby vám dali, co chcete? Jak kdy? Ale já to dost dobře znám, jak dokážete o něco žadonit. Však už mám taky vnuka.

Ale i my dospělí to známe: když chceš něčeho dosáhnout, musíš být neodbytný, dožadovat se svého. Kupodivu i Pán Ježíš něco podobného říká.

A přece je to rozdíl, když on o tom mluví. On přece neříká: jen pěkně žadoňte, dotírejte, ať dosáhnete svého. Pán Ježíš nás vyzývá, abychom se vytrvale modlili. Abychom nepřestávali prosit Boha Otce. A to je něco jiného, než chtít dosáhnout svého.

A proto nám nejdříve vypráví takový zvláštní příběh. Vlastně je to něco, co se nám nějak podobně může stát.
Představte si: jedné noci, už budete v posteli, někdo zvoní u vašich dveří. Kdo to může být? Kdo si může dovolit v noci vás obtěžovat? To je překvapení – jeden váš přítel. Je na cestě. Zastihla ho noc. Unavený a hladový si vzpomněl, že jste tu vy. Doufá, že u vás dostane něco k snědku a posilní se na další cestu.

Jenže, další nemilé překvapení. Vy mu nemáte co nabídnout. Tu si vzpomenete, že by vám snad pomohl jiný přítel, který bydlí nedaleko. Už i supermarket je zavřený. A tak, i když je to nevhodné obtěžovat v noci, vydáte se prosit u přítele.

Přijdete k jeho dveřím. Zvoníte, tlučete: „Příteli, půjč mi aspoň kus chleba. Zrovna mě navštívil přítel a já mu nemám co dát". Ale zevnitř se ozve: „Neobtěžuj mě! Nemůžu vstát, všechny bych probudil“.

Co dělat? Odejít s nepořízenou? A tu Pán Ježíš říká: „Jestli se nenecháš odradit, nepřestaneš tlouct a prosit, nakonec i ten neochotný přítel vstane a dá ti, co potřebuješ. Neudělá to sice proto, že je tvůj přítel, ale aby už měl od tebe konečně klid. Ale co je nakonec důležité? Že když se nenecháš odradit, dostaneš nakonec to, co potřebuješ, i od toho neochotného přítele.

Proč nám to Pán Ježíš vypráví?
Aby nás povzbudil k modlitbám. Chce nám říct:
Jestli i takový přítel na baterky dá nakonec tomu, kdo se nenechá odradit, oč spíš náš dobrý nebeský Otec! On chce, abychom ho prosili třeba o půlnoci za to, co potřebujeme. Jeho tím neobtěžujeme. Je rád, když ho prosíme. A je rád, když ho prosíme za něco, co potřebuje někdo jiný. A chce, abychom ho nepřestávali prosit, abychom v modlitbách vytrvali. A chce nám dát to nejlepší z lásky. Proto ho, děti, nepřestávejme prosit!

A teď vám rozdám papír, pastelky a tužky. A zkuste nakreslit nebo napsat: co potřebuje někdo, na kom vám záleží. A co byste chtěli Pána Boha pro toho, na kom vám záleží, prosit. A já mezitím povím ještě něco nám dospělým.

Přátelé,

proč Pán Ježíš připojuje tohle podobenství k té modlitbě, kterou naučil své učedníky? Jednak kvůli otázkám, problémům i pokušením, které ohledně modliteb míváme. A taky proto, že tím podobenstvím dál vyučuje, jak se máme modlit jako jeho následovníci. A ono obojí úzce souvisí. Tak už jen krátce.

Jedním z pokušení při našich modlitbách může být, že pro své věci přehlížíme potřeby našich přátel, bližních. Zapomínáme za jejich potřeby prosit. Jejich potřeby nám přicházejí nevhod. Anebo prosby za jejich potřeby brzy vzdáváme. Známe to. Souvisí to s dojmem, že naše prosby stejně narážejí na nevyslyšení.

V tom nám Pán Ježíš pomáhá první částí svého podobenství. Podívejte se na toho přítele, který když sám neměl ani ty tři chleby, aby přítele v nouzi nasytil, nezdráhal se o půlnoci prosit u jiného přítele. A nenechal se odradit, neodbytně prosil, až mu nakonec i ten neochotný člověk dal, co pro druhého potřeboval. Tak se, bratři a sestry, učme v té neodbytné vytrvalosti proseb podobat malým dětem. Učme se takhle neodbytně a vytrvale modlit za potřeby druhých. Protože takhle se modlí Ježíšovi žáci a následovníci.

Vždyť kdo zná Boha Otce líp než on? Komu můžeme víc důvěřovat, než Ježíši? Když nás učí a povzbuzuje: ***Proste, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte a bude vám otevřeno***. Nepolevujte v prosbách, zvlášť za potřeby druhých. Naopak!
Tak mu věřme, že ***každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno.*** Oč spíš vás vyslyší váš nebeský Otec než ten neochotný přítel na baterky?

Ano, učí nás naléhavě a vytrvale prosit, hledat ho i tlouct na jeho dveře. Abychom se učili mu opravdu důvěřovat a čekat na to, co nám chce dát? Aby nás učil opravdovému přátelství ve vlastní nouzi? A taky věřili, že On ví líp než my, kdy je ten nejlepší čas dát, vyslyšet, otevřít? Každopádně, kdo by chtěl raději dát svým dětem to, co potřebují, oč prosí, navíc ne pro sebe, než váš Otce z nebe? Proto proste, navzdory zdání, že to už nemá smysl! Znal jsem starou ženu, křesťanku, která mi vyprávěla, že až po víc, než deseti letech byly její prosby za někoho vyslyšeny.

No a pak máme my, křesťané, taky někdy problémy a pokušení kolem toho, jak jsou naše modlitby vyslyšeny. Když to není přesně to, co jsme si představovali. A někdy se dokonce může zdát, že místo vyslyšení přišlo ještě něco těžšího i horšího. S tím nám Ježíš pomáhá v té druhé části, malými podobenstvími. Důvěřujte, že vám Otec nedá něco jiného ani nic špatného, než o co prosíte. Vždyť to ani vy, ač dokážete být i zlí, neděláte svým dětem. Naopak, i vy umíte svým dětem dávat dobré dary. Čím spíše pak on, váš Otec z nebe!

A myslíte, že někdo ví líp, než on, co opravdu potřebujete? Co je pro vás skutečně dobré? A co je nejlepším vyslyšením na vaše prosby? To všechno v sobě nese a dává Duch svatý. Proto jeho čekejte. Jeho vám váš Otec z nebe dá, když ho budete vytrvale prosit.
Amen.

Tak, děti, už máme nakresleno nebo napsáno, za co byste chtěli prosit Pána Boha pro někoho, na kom vám záleží? Tak se po písničce a ohláškách na to spolu podíváme.

P: 395 Nám pomoz, Pane milý